

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 68:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et center for børnelitteratur.

Af Bent Hindrup Andersen (EL) m.fl.
(Fremsat 9/1 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Folketinget har hele tre gange inden for de senere år drøftet spørgsmålet om børne- og ungdomslitteratur. Det drejer sig om beslutningsforslagene med numrene B 61, B 48 og B 6. Forslagene var til første behandling her i salen henholdsvis den 9. februar 1988, den 1. februar 1990 og den 30. oktober 1990.

Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning er på mange måder identisk med de tidligere forslag og har helt klart samme formål, nemlig at styrke forskning, dokumentation og formidling vedrørende børne- og ungdomslitteratur.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at jeg er meget enig i, at forskning i litteratur for børn og unge er vigtig. Det gav jeg i øvrigt som ordfører for mit parti allerede udtryk for her i salen, da vi behandlede beslutningsforslag nr. B 61, og denne holdning har jeg som undervisningsminister fortsat.

Så sent som i juni i 1994 efter en konkret henvendelse har jeg da også skriftligt fremført disse synspunkter over for Danmarks Lærerhøjskole. Jeg ser derfor gerne, at området styrkes i Danmark og ikke mindst i disse år, hvor bogen og andre trykte medier vel nok må siges at være trængt af de elektroniske medier.

Jeg finder det naturligt, at Danmarks Lærerhøjskole, som netop har til opgave at udvikle og nyttiggøre den videnskabelige forskning med henblik på folkeskolens tarv, og som i tilknytning til sit bibliotek har en stor børnebogssamling, her får en central plads i en styrkelse af dette forskningsområde.

Derfor synes jeg, det er udmærket at formalisere et samarbejde på området mellem en række forskningsinstitutioner. Hvilken form der er mest hensigtsmæssig for et sådant samarbejde, centerdannelse, netværkssamarbejde eller anden form, det skal jeg ikke blande mig i, men

lade det være op til de interesserede institutioner selv at afgøre. Men uanset valg af samarbejdsmodel så må det, som jeg også i juni 1994 gjorde Lærerhøjskolen opmærksom på, ske inden for de ressourcemæssige rammer, som institutionerne, herunder Lærerhøjskolen, har fået stillet til rådighed.

I henhold til regeringens plan, »Universiteter i Vækst«, så er basisbevillingerne til forskning forøget med 50 mio. kr. årlig for 1996, og som en del af regeringens forskningspakke for 1996 er disse bevillinger yderligere forøget med 40 mio. kr. Og det er årligt fra 1996, således at den samlede stigning i bevillingerne til universiteternes basisforskning udgør i alt 90 mio. kr. årlig fra 1996.

For 1996 er der disse ekstra forskningsmidler, f.eks. er der fordelt i alt 2,3 mio. kr. til Lærerhøjskolen. Med denne forøgelse af forskningsmidlerne har universiteterne fået gode udviklingsmuligheder. Og jeg forudsætter – hvilket da også er præciseret ved udmeldingerne af midlerne i begyndelsen af december 1995 – at universiteterne selv satser på spydspidsområder, etablerer samarbejdsrelationer, herunder centerkontakter mellem f.eks. universiteterne og det øvrige forskningssystem.

Jeg håber med disse bemærkninger at have gjort det klart, at jeg gerne ser en styrkelse af børnebogsforskningen herhjemme og jeg i forbindelse hermed også gerne ser det i form af styrket samarbejde mellem en række forskningsinstitutioner på området. Men valg af samarbejdsmodel må institutionerne selv afgøre, ligesom udgifterne ved samarbejdet må afholdes inden for rammerne af de forskningsmidler, som institutionerne har fået stillet til rådighed.

Og på baggrund af disse synspunkter kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Nu har vi jo allerede fået en redegørelse for sagens gang igennem mange år. Jeg kunne i øvrigt nikke genkendende til det hele, fordi jeg selv har været ordfører på sagen de gange, den har været oppe her, men det er jo sådan, at faktisk er forslaget endnu ældre end det, vi hørte, idet det faktisk stammer helt tilbage fra 1986, hvor Kulturministeriets arbejdsgruppe om børn og kultur for første gang bragte tanken på bane.

Det blev i første omgang ikke til noget, fordi den daværende borgerlige regering ikke fandt grund til at bruge midler til formålet. Hver gang forslaget har været til behandling, har Socialde-